

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1055/2021
16.12.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић и Гордане Џакула, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Вук Бацковић адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за трговину на велико и мало „Футура плус“ АД Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 119/20 од 27.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 16.12.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 119/20 од 27.10.2020. године.

УКИДАЈУ СЕ решења Вишег суда у Сомбору Гж1 119/20 од 27.10.2020. године и решење Основног суда у Врбасу П1 1002/2019 од 06.07.2020. године и предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу П1 1002/2019 од 06.07.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности Основног суда у Врбасу. Ставом другим изреке, одбачена је тужба.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 119/20 од 27.10.2020. године одбијена је жалба тужиле и потврђено решење Основног суда у Врбасу П1 1002/2019 од 06.07.2020. године, у ставу другом изреке којим је одбачена тужба.

Против правноснажног решења другостепеног суда тужила је благовремено изјавила ревизију (са неблагоприятном допуном од 16.12.2020. године) због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд налази да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, у даљем тексту: ЗПП) да се о ревизији тужиле одлучује као о изузетно дозвољеној. С обзиром на предмет тражене судске заштите и дате разлоге нижестепених судова испуњени су услови за одлучивање о посебној ревизији

ради тумачења одредби материјалног права о правном дејству усвојеног плана реорганизације, као и правног дејства уговора о преузимању испуњења.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у границама прописаним чланом 408. у вези са чланом 420. ЗПП и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у предмету, тужила је 21.10.2019. године поднела тужбу ради исплате минималне зараде са законском затезном каматом против туженог код кога је била у радном односу, када је према њему покренут стечајни поступак решењем Ст 91/2009 од 21.10.2009. године. Решењем Привредног суда у Београду од 18.01.2011. године усвојен је план реорганизације стечајног дужника, којим је образована трећа класа поверилаца коју чине запослени и бивши запослени са потраживањима у висини минималних зарада пријављених и признатих усвојеном листом потраживања (међу којима је и тужила) која ће се намирити из средстава Фонда солидарности. Како у стечајној маси није било средстава за намирење потраживања наведене класе поверилаца, по предлогу стечајног управника у циљу предузимања мера за отклањање последица непоступања по плану реорганизације, стечајни дужник овде тужени је закључио уговор о преузимању испуњења са „Штампа систем“ ДОО Београд дана 13.01.2014. године. Предмет уговора је испуњење обавезе дужника према повериоцима чија су потраживања разврстана у трећу класу, на име неисплаћених зарада запослених у износу минималних зарада за последњих годину дана пре покретања стечајног поступка и неисплаћених доприноса за ПИО за последње две године. Тужилино утврђено потраживање износи 56.376,00 динара од чега је исплаћено свега 32.000,00 динара, због чега се тужбом тражи исплата преосталог износа од 24.376,00 динара.

Првостепени суд је применом члана 294. став 1. тачка 4. и 6. и става 2. истог члана ЗПП одбацио тужбу. По налажењу првостепеног суда усвојени план реорганизације и уговор о преузимању испуњења представљају извршну исправу подобну за извршење у складу са чланом 41. став 1. тачка 5. Закона о извршењу и обезбеђењу, па тужила нема правни интерес за подношење тужбе у овој парници.

Побијаним другостепеним решењем прихваћено је становиште првостепеног суда, одбијена жалба тужиле и потврђено првостепено решење.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су погрешно применили материјално право када су одбацили тужбу због непостојања правног интереса за подношење тужбе.

Према одредбама чланова 127. до 139. Закона о стечајном поступку ("Службени гласник РС", бр. 84/2004, 85/2005) који се у конкретном случају примењује, стечајни поступак који обухвата реорганизацију спроводи се према плану реорганизације који се сачињава у писменој форми. План реорганизације по правној природи представља споразум између поверилаца и дужника којим је редефинисан начин измирења обавеза

стечајног дужника према повериоцима, а по правној снази представља извршну исправу која се примењује на повериоце и на дужника који је у усвајању плана реорганизације учествовао.

Извршна исправа је поред осталог, план реорганизације у стечајном поступку чије је усвајање решењем потврдио суд (члан 41. став 1. тачка 5. Закона о извршењу и обезбеђењу). Међутим, да би извршна исправа била подобна да се на основу ње донесе решење о извршењу мора да садржи податке о извршном повериоцу, извршном дужнику и предмет, врсту и обим испуњења обавеза по члану 47. наведеног закона.

Код чињенице да у конкретном случају Фонд солидарности није учествовао приликом усвајања плана реорганизације нити има својство повериоца или дужника, а планом је предвиђено да ће Фонд солидарности намирити потраживања поверилаца треће класе (међу којима је и тужила), то је погрешно становиште нижестепених судова да усвојени план реорганизације представља подобну извршну исправу на основу које тужила може намирити своје преостало потраживање из радног односа.

Поред тога, тужени је закључио уговор о преузимању испуњења са „Штампа систем“ ДОО Београд који је након закључења уговора само делимично испунио обавезе према повериоцима треће класе (међу којима је и тужила), па такав уговор према члану 453. Закона о облигационим односима не представља извршну исправу на основу које тужила може намирити своје преостало потраживање. Наведеном одредбом прописано је да се преузимање испуњења врши уговором између дужника и неког трећег којим се овај обавезује према дужнику да испуни његову обавезу према његовом повериоцу. Он одговара дужнику ако благовремено не испуни обавезу повериоцу, те овај затражи испуњење од дужника, али он не преузима дуг, нити приступа дугу и поверилац нема никакво право према њему.

Зато у конкретном случају није било услова за одбачај тужбе ради исплате новчаног потраживања из радног односа из разлога непостојања правног интереса из члана 194. ЗПП (који се односи на тужбу за утврђење), нити према стању у предмету о истој ствари тече друга парница (члан 294. став 1. тачка 3. и 6. ЗПП).

Имајући у виду наведено, нижестепени судови се нису упустили у суштинску оцену тужбеног захтева, имајући у виду чињеничне наводе тужбе и одређени захтев у погледу главне ствари, што је имало за последицу да у поступку нису утврђене битне чињенице за одлучивање о основаности тужбеног захтева.

Из наведених разлога на основу члана 416. став 2. у вези са чланом 420. став 6. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**